

Букет із соняшників

Ноель Ламберт Баррус
(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася в Данії.

Амалі заходила в церкву разом зі своїми батьками. Каплиця була сповнена звуками гімнів, які грали на піаніно. Амалі з сім'єю знайшли вільні місця і сіли.

Почалися причасні збори, і невдовзі вся філія співала вступний гімн. Під час співу Амалі побачила сусідку, яка жила в будинку поряд з ними, сестру Аішу. Вона сиділа неподалік. Але сестра Аіша не співала. Вона була нахмурена.

Взагалі-то сестра Аіша завжди була такою доброю до Амалі. Але часто вона все ж виглядала засмученою. Амалі знала, що вона жила сама. Можливо вона почувалася самотньою.

Амалі хотілося чимось допомогти їй. Але чим? Наступного тижня Амалі поїхала на довгу прогулянку на велосипеді. Вона проїжджала повз зелені поля. Сонце пригрівало її.

Невдовзі вона підїхала до поля соняшників. Яскраві жовті квіти легенько похитувалися від вітру і тягнулися до сонця. Вони були такими високими і такими великими!

На знаку біля поля було написано: *Безкоштовні соняшники! Беріть скільки хочете.*

Амалі не зводила очей з поля. Квіти нагадували жовтий океан, який усміхався небу.

Вона поклала свій велосипед і назбирала оберемок квітів. Вона могла подарувати їх мамі! Мама любила квіти. Але квітів було так багато, що вона могла зібрати їх ще для когось.

Потім їй на думку спало ім'я: сестра Аіша. Можливо, ці квіти могли б зробити її день світлішим.

"Сподіваюся, вона любить соняшники", — тихо сказала Амалія сама собі. Але вона трохи переживала. А якщо сестра Аіша подумає, що це дивно?

Амалі хотілося допомогти. Але як?

Амалі перестала збирати квіти. Вона потерла м'які пелюстки між пальцями. Напевно, їй не слід дарувати квіти сестрі Аіші.

"Все ж таки слід!" — подумала Амалі. Вона знала, що їй необхідно подарувати їх сестрі Аіші. Можливо, вони не змінять все на краще. Але Амалі хотіла допомогти, зробити бодай щось. Вона може подарувати квіти сестрі Аіші завтра в церкві.

Амалі довго вибирала найкращі квіти. Вона склала їх разом і обережно поклала в кошик на велосипеді. Потім Амалі застрибнула на велосипед і поїхала додому. Яскраво-жовті квіти мали дуже гарний вигляд на темно-зеленому фоні лісу.

Коли Амалі приїхала додому, то перев'язала кожен букет стрічкою. Один вона подарувала мамі.

Мама широко усміхнулася, коли побачила букет. "Дякую! Він дуже гарний". Вона поставила квіти у вазу на столі.

Наступного дня Амалі взяла другий букет соняшників з собою до церкви. Вона побачила, що сестра Аіша сама сиділа на лаві.

"Добрий день! — сказала Амалі. — Я збрала для вас соняшники".

Амалі простягнула соняшники. Коли сестра Аіша побачила їх, то усміхнулася. Амалі вже давно не бачила, як вона усміхалася. Її очі засвітилися.

"Дякую! — сказала сестра Аіша. Вона обійняла Амалі. — Це мої улюблені квіти".

Амалі також усміхнулася. Вона не знала, що це улюблені квіти сестри Аіши! Але Святий Дух спонукав її зробити букет для сестри Аіши, і Амалі була вдячною, що прислухалася до Його підказки. ●

"Тож якщо у вас виникла думка зробити щось хороше, це спонукання від Святого Духа"

Старійшина Девід А. Беднар, Віч-на-віч (всесвітня трансляція для молоді, 12 травня 2015 р.), "Євангельська бібліотека".